

градъ той познава тия мними благородници, закриляни отъ владиката като вѣрни пазители на личнитѣ му интереси. После той ги изучава и другаде — и всѣкога като врагове на българщината, въ нейнитѣ домогвания за народно право и народно образование. „Това съсловие, веднажъ заразено отъ антинационалнитѣ идеи на фанариотскитѣ архиереи, съвършено се отцепи и създаде отдѣлна отъ другитѣ граждани каста, която живѣеше и действуваше подъ диктовката на владичитѣ и вземаше участие въ тѣхнитѣ грабежи и злоупотребления, понеже подъ покровителството на владичитѣ не се боеше отъ обвинение и преследване отъ страна на народа... Отъ тѣхъ се създаваха винаги шпиони, предатели, клеветници... И така това съсловие стана най-отвратително за нашия народъ“. Селимински описва и вѣншнитѣ отличителни белези на мнимитѣ „гърци“ между българитѣ. Тѣ носѣли дрехи и украшения „сѣвсемъ различни отъ ония на нашитѣ боляри, за да бждатъ по-близо до фенерскитѣ нрави“. Увели нови обичаи. Създали нови имена за членовѣтѣ на семейството и роднинитѣ: бобѣ вмѣсто баща, нинѣ вмѣсто майка, нинѣ за най-голѣмия братъ, дзидзѣ за най-голѣмата сестра, татѣсъ за кума, и т. н. И въ разговора си винаги вмѣквали нѣкоя грѣцка дума, давайки и грѣцки окончания на собственитѣ си имена. Съ останалитѣ граждани нито се събирали, нито се сватосвали, защото не желаяли чистата имъ кръвь да има проста примѣсъ... Единъ подобенъ екземпляръ, на ромѣнска почва вече, той е ималъ случай да изучи при разправитѣ на българскитѣ емигранти въ гр. Александрия съ окръжния управителъ Георги Анагностѣ, чистъ и злобенъ фанариотъ.

Покрай чорбаджиитѣ-грѣкомани владичитѣ иматъ другъ послушенъ органъ и съюзникъ въ лицето на т. н. таксидиоти. Тѣзи „гонители на свѣтлината и слуги на сатаната“, по израза на Неофита Бѣззели, били божегрѣбски, сзегогрѣски или синайски постници и калугери, които обикаляли изъ България, за да припечелятъ нѣщо за свѣитѣ мѣнастири. Тѣ подканвали народа да посети тѣхнитѣ мѣста, за да получи тамъ опрощение на грѣховетѣ си — и лековѣрниятъ народъ се поддавалъ въ злочестината си на примамкитѣ имъ. Тѣ представяли Св. гора, напр., като градина на Богородица и поклонничеството тамъ като сигурно срдѣство да се получи божиата милость чрезъ застъпничество на Богородица предъ сина